

Chứng đạo: GIÊ – XU CHRIST, ĐÁNG LẠ LÙNG

Tác giả: Mục Sư Phan Thanh Bình

Năm kỳ quan trên thế giới được kể là Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc, điện Parthenon của Hy Lạp, Kim Tự Tháp của Ai Cập, Vườn Treo và Tường Thành của Ba By Lôn. Ngày nay, đứng trước những kiến trúc đồ sộ tân kỳ, những máy móc điện tử tinh vi, chúng ta không khỏi ngạc nhiên coi đó như là những công trình sáng tạo kỳ diệu của loài người. Nhưng khi đã quen mắt, đã hiểu được những nguyên tắc cấu tạo thì sự lạ lùng kia trở thành quen thuộc, giá trị nó chỉ còn là kết quả tất nhiên của sự tìm tòi, tính toán, khéo léo xếp đặt các nguyên lý vốn có sẵn từ khi sáng thế. Nên vua Sa – ô – môn đã nói: “chẳng có điều gì mới ở dưới mặt trời” (Truyền Đạo 1:9).

Đức Chúa Giê – xu Christ, Đáng đã được tiên tri Ê – sai dự ngôn 700 năm trước khi Ngài giáng hạ như vậy: “vì một con trẻ sanh cho chúng ta, quyền cai trị sẽ nẩy trên vai Ngài, Ngài sẽ được xưng là Đáng Lạ Lùng” (Ê – sai 9:5).

Giê – xu là Đáng Lạ Lùng, có nghĩa là Đáng kỳ diệu, một Đáng phi thường, một Đáng siêu phàm, vượt quá người trần, hoặc là một Đáng huyền diệu mà trí người không hiểu được.

Từ xưa đến nay, tất cả mọi người sanh ra trong đời đều theo một công lệ thiên nhiên, duy sự sanh ra của Chúa Giê – xu thật là kỳ diệu. Kinh Thánh ghi như vậy: “vả sự giáng sinh của Chúa Giê – xu Christ xảy ra như vậy: Khi Ma – ri , mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô - sếp, song chưa ăn ở cùng nhau, thì người đã chịu thai bởi Đức Thánh Linh. Giô - sếp, chồng người, là người có nghĩa chẳng muốn cho người mang xấu, bèn toan đem để nhẹm. Song đang ngẫm nghĩ về việc ấy, thì thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô - sếp trong giấc chiêm bao, mà phán rằng: hỡi Giô - sếp, con cháu Đa - vít, người chớ ngại lấy Ma - ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh. Người sẽ sanh một trai, người khá đặt tên là Giê – xu, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội” (Ma – thi – ơ 1:18-21). Trên sự kỳ diệu trong việc cấu tạo thân xác vật lý của Chúa Giê – xu còn nhiều sự kỳ diệu mà nhà truyền đạo trứ danh C. H. Spurgeon ở vào thế kỷ thứ 18 đã mô tả rằng: “mọi sự kỳ diệu trong vũ trụ sánh với lẽ thật Chúa thành nhục thể không thấm vào đâu! Đáng vô cùng mà thành con trẻ, hằng hữu mà chịu sanh bởi đàn bà, toàn năng mà cần bú, nâng đỡ vũ trụ mà cần mẹ bồng ẵm, làm chủ trời đất mà được gọi là con Giô – sếp, kẻ tự muôn vật mà là con gã thợ mộc nghèo hèn, Vua trên trời mà thành con trên đất, chịu nghèo nàn, bắt bớ, bạc đãi! Tôi tin nhưng không hiểu được, vì lạ lùng quá, hỡi Chúa Giê – xu, danh hiệu của Ngài là Lạ Lùng, thật lạ lùng cho đến muôn đời.

Ngay khi còn là một hài nhi, Ngài đã khiến cho một vị hoàng đế phải hoảng sợ, và cho những vị vương khác phải sùng kính. Khi Ngài là một thiếu niên, Ngài đã làm cho các nhà học giả đương thời kinh ngạc. Suốt đời Ngài, Ngài chỉ viết một lần trên đất rồi xóa đi, thế mà ngày nay các sách viết về Ngài không sao kể xiết. Ngài không phải là một nhạc sĩ hay là một thi sĩ, nhưng Ngài là nguồn cảm hứng của các nhạc sĩ và thi nhân. Để rồi trên trần thế, không biết bao nhiêu là thánh ca và thi ca ngợi tụng Ngài. Ngài không xuất thân từ một trường võ bị, nhưng Ngài là một nguyên soái, chinh phục thế gian bằng vũ khí tình thương. Ngài chỉ có một lần xuất ngoại khi còn là một hài nhi, thế mà ngày nay không một nơi nào trên thế giới lại không có tên

Ngài, và mọi người trên thế giới đều trò chuyện với Ngài trong chính ngôn ngữ của mình. Ngài không phải là một vĩ nhân vì không có một vĩ nghiệp nào cả, nhưng Ngài đã bước vào lịch sử và là trung tâm của dòng lịch sử. Sự giáng sinh của Ngài đã chia đôi dòng lịch sử: trước Chúa và sau Chúa giáng sinh. Ngài là một y sĩ đại tài, chữa bệnh bằng lời phán chứ không bằng y dược. Ngài vốn giàu, nhưng vì chúng ta mà tự làm nên nghèo. Cái nghèo của Ngài lại là cái nghèo kỳ diệu không thể suy tưởng. Nghèo như vậy: “con cáo có hang, chim trời có tổ; song Con người không có chỗ gối đầu” (Lu – ca 9:58). Thật vậy, Ngài mượn máng súc vật làm nôi khi mới lọt lòng; Ngài lấy tiền trong miệng cá để đóng thuế; Ngài mượn thuyền của Si – môn ngồi giảng đạo; Ngài mượn năm cái bánh và hai con cá của một em nhỏ để đãi năm ngàn người ăn; Ngài đã mượn lửa của một người lạ để thổi vào Giê – ru – sa – lem. Ngay khi chết, Ngài có tấm áo trên thân cũng bị bọn lính tước đoạt. Và cuối cùng, thân xác Ngài phải nằm nhờ trong mồ của một người giàu có, để đến ngày thứ ba, Ngài trả lại mộ phần cho họ, bước ra cách vinh hiển khai hoàn. Dầu Ngài nghèo như vậy, nhưng trải qua hai mươi thế kỷ, số tiền người tin Ngài dâng lên Ngài thì không một nhà tỷ phú nào có thể bì kịp.

Nhơn vô thập toàn. Nhưng Ngài là một Đấng toàn vẹn kỳ diệu, Ngài thánh khiết đầy trọn. Không một tội lỗi nào, dầu một tội nhỏ nhất cũng không có trên Ngài. Quỷ satan đã không cảm dỗ nổi Ngài; những lời vu cáo của tòa án nhân dân cũng chỉ đưa đến một lời xác nhận duy nhất của quan tòa Phi – lát: “ta không thấy người có tội lỗi chi hết” (Giăng 19:6). Ấy thế mà Ngài đã chịu án tử hình cách nhục nhã đau đớn trên thập tự giá, chỉ vì Ngài đã quyết định: “xưa Môi – se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con Người cũng phải bị treo lên đường ấy, hầu cho hễ ai tin Ngài đều được sự sống đời đời” (Giăng 3: 14-15).

Kính thưa quý vị!

Đức Chúa Giê – xu thật là Đấng lạ lùng, kỳ diệu. Ngài không muốn chúng ta tiếp nhận Ngài. Ngài muốn nhập vào chúng ta để tất cả sự kỳ diệu của Ngài đồng hòa với chúng ta. Sự kỳ diệu tiên khởi là sự biến đổi chúng ta thành con cái của Đức Chúa Trời. Rồi sau đó, Ngài săn sóc, dạy dỗ, dẫn dắt chúng ta để ngày chúng ta bước vào nước thiên đàng kỳ diệu, và sống đời đời với Chúa Giê – xu, Đấng Lạ Lùng tại đó.

Mong rằng lễ giáng sinh năm nay đánh dấu một sự biến đổi kỳ diệu trong đời sống quý vị bởi sự bằng lòng tiếp nhận Chúa Giê – xu, Đấng Lạ Lùng làm Cứu Chúa của mình. A – men.